

som jeg forstaaer skal omkalfatres, skal være færdige paa samme Tid, men overfor de 93 000 arbejdsløse vilde et Fingerpeg om, i hvad Retning man vil føre Udviklingen for disses Vedkommende, være i høj Grad ønskeligt efter 4 Ugers Forløb.

Jeg maa dernæst sige til den højtærede Statsminister, at han gør sig skyldig i en Misforstaaelse eller en Urigtighed, naar han siger, at det forrige Ministerium smed Tøjlerne af Skræk. Nej, vi smed aldeles ikke Tøjlerne af Skræk. Vi forelagde Lovforslag om omfattende Foranstaltninger, som efter vor Mening vilde løse i hvert Fald en væsentlig Del af Erhvervs-krisen og afhjælpe Arbejdsløsheden, Forslag, som altsaa ikke vandt Bifald hos Venstre og de Konservative, men Forslag, som vi ansaa for at være af saa stor Betydning, at vi sagde: Vi gør dem til et Spørgsmaal om at staa eller falde; kan de ikke i Hovedsagen gennemføres, vil vi ikke have Ansvaret for at se Arbejdsløsheden vokse, uden at der foretages noget derimod. Stillingen var altsaa ikke den, at vi smed Tøjlerne af Skræk, men at vi overlod til Rigsdagen at afgøre, om den vilde have Arbejdet fortsat med os eller uden os. Derover var Venstre jo ogsaa fuldkommen klar den Gang; naar den højtærede Statsminister nu siger noget forkert, skyldes det naturligvis, at han ikke var inde i Politik den Gang, det kan jo ikke være ond Hensigt, der dikterer ham det. Dagen efter Afstemningen her i Folketinget over vort Kriseforslag skrev „København“ glædestraalende over mange Spalter: Ministeriet Stauning styrtet. Hvis Venstres Hovedorgan havde Ret heri, var det ikke os, der smed Tøjlerne af Skræk, men et Folketingsflertal, der styrtede Ministeriet og derved nødvendiggjorde den Udgang, som altsaa har været saa glædelig for Ministeriet, at dette nu er kommet til Magten.

Den højtærede Statsminister gør sig ogsaa skyldig i en Fejltagelse, naar han mener, at vi glemte at bruge Sommermaanederne. Aa nej, vi brugte Sommermaanederne i Overensstemmelse med vor politiske Opfattelse, ikke med Venstres. (Munterhed). Nej, det indrømmer jeg, ikke med Venstres, og det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, som nu er sit Partis Ordfører, behøver ikke at føre an i Latterkoret, det ærede Medlem kan jo tage Ordet og sige sin Mening paa anden Vis. Vi glemte ikke at bruge Sommermaanederne, vi gennemgik Finansloven, som vi havde lovet, vi forberedte den Kriselovgivning, som vi ansaa for ønskelig, og vi foreslog ved det Finanslovsforslag, vi forelagde, Ned-

sættelser til 40 Mill. Kr. i Overensstemmelse med vore Løfter. Men jeg indrømmer, Venstrepolitik var det ikke vor Opgave at tilrettelægge, Venstrepolitik eller Højrepolitik kan man ikke forlange, at vi skulde møde med Forslag om. Naar derfor den højtærede Statsminister ogsaa i Dag beklager, at intet er forberedt for de nuværende Ministre, men at de maa gaa i Gang paa bar Bund, kan jeg kun sige: Ja, hvad andet skulde de vel gøre! De har dog vel ikke kunnet vente, at det socialdemokratiske Ministerium havde siddet og forberedt Love i Overensstemmelse med Venstres Ønsker, Love, som ikke var i Overensstemmelse med vore! Nej, naturligvis maa Venstre, naar de vil drive Venstrepolitik, begynde paa bar Bund og stille Forslag, som de ønsker dem, de kan fornuftigvis ikke vente, at vi skulde have forberedt saadanne.

Den højtærede Statsminister mente, at jeg havde stillet Ministeriet en meget kort Levetid i Udsigt. Ja, hvis man skal dømme efter almindelige parlamentariske Regler, maa det blive en meget kort Levetid, men jeg sluttede jo netop med ikke at bruge denne Maalestok, idet jeg sagde: selvfølgelig har Ministeriet et konservativt Parti, som trods Uoverensstemmelser, der er kommet til Orde, maa støtte det til den Politik, som Valgdagen bragte de to Partier Sejren paa i Fællesskab. Og hvis jeg har Ret i denne Forudsætning, hvad jeg jo ikke ved endnu, saa er der formodentlig en lang Levetid for Ministeriet. Det vil jeg da ogsaa haabe! Vi maa dog haabe, at Ministeriet faar den nødvendige Tid baade til de Overvejelser, de siger, der er i Gang, og til at fremsætte Forslagene — jeg hørte, at det maaske knap er sikkert, at vi taar dem i denne Samling, i hvert Fald kunde det godt blive hen paa Slutningen af Samlingen, forstod jeg, men jeg maa da haabe, at Ministeriet faar tilstrækkelig Tid baade til at overveje og til at udarbejde Forslagene og saa vidt muligt ogsaa til Behandling af dem. Jeg har aldeles ikke noget Ønske om i en Haandevending at blive af med det Ministerium, vi nu har faaet, og jeg haaber, at de Konservative vil yde det den Støtte, det er deres Pligt at yde. Det er nemlig virkelig min Mening, at det konservative Parti har en Pligt overfor Vælgerne til at levere den Støtte, der er nødvendig for at bære det Ministerium, som var Sejrens Frugt den 2. December — de har været stærkt nok ude om at faa den Frugt, og nu maa de virkelig gnaske den i sig, hvad enten den smager dem eller ikke. (Uro paa Tilhørerpladserne.)